

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

TORZÓSZÓTÁR

annyira-amennyire

ebből ma nem lesz vers dobom a számítógép elé szörnyű szemüvegem minél szabad szemmel is majdnem jobban látok úgy kaptam fel egy bolt gyanús pultjáról egykor azt sem tudva most pluszba vagy mínuszba váltok pedig a rokonságban is akadnak szemész-óriások jóllehet ők is hunyorognak mivel egy idő után már csak a halottnak biztos a sötétség sokkal inkább jön elő vaksiságra a biznisz-éhség különben mért nyílna minden második sarkon száználmas szaküzlet kukucskáló géppel hiábavaló okoskodásokat hallgatva amíg a gótikus betűtáblákon legelészel s már terelnek is különös csiszolatlan gyémánt árban misztikus lencsék felé melyekhez ugyan nem értek annál jobban felbőszít a kereté még ha nem is az a nagymama féle keleties oti-ban kapott melyhez álságos humanizmussal járt még némi vaksági javadalom de nagyapa fel nem vette inkább kicsi kertjében hagyma helyett ráhúzott a petrezselyemre talán vasutas hiúságból és te is míg annyira-amennyire látol kerülöd a protéziseket nem nagy bölcsesség ám hajlásnak indult korodban legalább alig látod ezeket akik manapság elindultak megújítani a hazafiságod

anyóka

hiányos bennem a zebrák története gyerekkorom nem ismerte legfeljebb kis képeskönyvekből a csíkos lovakat fülemben viszont visszhangzott a pattogós iskolai parancs pajtások a járdáról lelépve persze ebben is létezett az álságnak némi aprócska leleménye hisz a kisvárosban ekkor alig volt még járda egyszóval a közlekedő kisember mégsem maradhatott magára a lelépéskor előbb balra nézel itt kivételesen nem kell törődnöd bonyolult eszmékkal az út közepétől pedig jobbra igaz az utcák többsége ekkor biciklik és lovas kocsik foglya s a vándorok hónapokig is arról regéltek miskolcon egy kereszteződésben jelzőlámpák égnek a villamosítás dicsőségére váltva utat mutatva a szocializmus fénykorába és való igaz fokozatosan felgyorsult itt minden gyors forgalom támadt az útgerincen a kamasz élvezhette ha átosont mikor kipiroslott a lámpa majd nagyképűekre fejet csóvált éretten és csak akkor indult el ha sárga után a zöld eleresztett ma már színét mint egy bizalmatlan

anyóka kétszeresen is kivárja s eltűnődik amint körülötte az ifjúság bedugott fülekkel a zenét zabálja mintha nem zuhognának körben a parvenü kocsik

anyós

olykor a keresztbe szervezésekhez biztonságos támpontokat keresek hétköznapi szintjén úgy ahogy még csak racionalizálódik ez a különös egyveleg miközben a kárvallott lassan maga elé dörög vb döntőre talán ne szervezzünk irodalmi találkozókat különben is másféle szenzáció nélkül üres termekre kongat a holnap ahogy hiába veti a vak fórumon áforradalmi lendületét néhány politikai pojáca zsigerileg az elfásult népnek már nincs maradása legyint és elcsoszog szóval érteném én a sokféle zavaros ostromot mely meg is csillapodhat mint homályos nézésű anyókák gyűrött ölében a kereszt szőttes másfelől kerülném is az olcsó idétlenkedőket kiknek örökös gondjait beárnyékolja hogy van anyós vagy a nézd meg az anyját szlogenekből is elég még ha olykor súrolják is a valót de mit kezdesz azzal hogy neked ő másoknak másik az édes ahol az elő időkből beláthatatlan fehér foltok feleselnek az összeszervezésre ácsingózó létnek idegen attitűdök és érzelmi fokok s mivel e bonyolult körforgalomból poétikailag kikeveredni már nem fogok a családi képbe behozom a nyitott ablakokon bizalmatlanul betekintgető apóst

